

Banken ikke behøver at have nogen som helst Interesse for selve Frihavnen. Det er jo, som bekendt saaledes, at der er Ting, der laves til Salg og ikke til Brug, Knive, der laves til Salg og ikke til at skære med. Om det gaar godt eller daarlig med Aktieselskabet, har ikke saa meget med Sagen at gøre. Landmandsbanken kunde desuden have ganske andre Motiver end egentlig Frihavnsinteresse, der kunde bevæge den til at sætte sig i Spidsen for Sagen, thi det er givet, at Landmandsbanken, der har taget Sagen i sin Haand, vil have første Forret ved Ublaas af de Penge, som eventuelt ville kunne laanes paa Bærerne, hvis Frihavnen kommer i Stand, og derved faar en Fortjeneste, som sandsynligvis vil kunne opveje det Tab, der eventuelt vil kunne resultere af, at Landmandsbanken paatager sig at stifte et Aktieselskab. Man kunde tænke sig mange andre Motiver — jeg taler ganske her in abstracto og agter ikke at udlaste nogen som helst Bestyrelse eller Infimiation — men det kunde jo tænkes, at Banken var interesseret i de store Grundspekulationer, som ere foretagne paa Østerbro. Aktieselskabet kunde ræsonnere som saa: Hvad gør det, at vi tabe paa Aktieselskabet, naar vi vinde paa Grundspekulationerne, saa vil det dog være en god Forretning. Som sagt, jeg gentager det, jeg har ikke hørt, at noget saadant har været Foranledning for Landmandsbanken, jeg taler ganske in abstracto, men der kunde være denne Grund og mange andre og flere Grunde, som jeg ikke kan udgrænse, til at Landmandsbanken har taget Sagen i sin Haand. Man har ikke længere noget som helst Grundlag til at støtte denne Mening paa, at der i den kjøbenhavnske Handelsstand findes nogen sær Interesse for Frihavnsanlægget. Nu er der i disse Dage indkommet til Folketingets Frihavnsudvalg en Adresse undertegnet af 105 kjøbenhavnske Firmaer, som skulde gælde for en Slags Antydning af Interesse for Sagen. Men den beviser affkurat det modsatte, den beviser paa en for en saadan Sags Fremme yderst ufølgelig Maade, hvor ringe Interesse der findes. I Kjøbenhavn fandtes der ved afvigte Mars Udgang 1,941 Grøsserere, desforuden en Masse Mæglere og islandske Købmænd og andre, saa at deres Tal, som burde være interesseret i Frihavnen, sikkert gaar langt op over 2,000. Naar ikke mere end 105 have tegnet sig, vil det indrømmes, at det er et meget lidet imponerende Tal; naar man saa oven i Købet med en lille Smule lokal og personal Kendskab undersøger de Navne, som have undertegnet Andragendet, og trækker dem fra, som af

andre Grunde, der i og for sig kunne være berettigede, have sluttet sig til Frihavnsbanken og have tegnet deres Navne paa, finder Tallet ind til at være saa ganske forknyttende lille, at man maa deri se et uheldigt Omen for Frihavnens Fremtid. Smidlertid, Regeringen har forladt det gode Grundlag, nemlig Ønsket om at se Handelsstandens Interesse kundgjort paa en eller anden Maade, idet man er gaaet over til den Plan, som nu foreligger, nemlig Overdragelsen til Landmandsbanken; man har beholdt den daarlige Side af Sagen, nemlig Aktieselskabet. Jeg har allerede udtalt, at Havneraadet paa det allerbestemteste fraraadede at overdrage Frihavnen til et Aktieselskab; det er ganske vist, at Havneraadet paa fornøjet indtrængende Indstilling fra Indenrigsministeriet for saa vidt gik ind paa paa ny at indstille Sagen under en anden Form, saa man gik ind paa Aktieselskabet; men Havneraadet udtalte udtrykkelig i samme Indstilling, at man forment fremdeles, at det var forkert at overdrage Sagen til et Aktieselskab; den Side af Sagen har altsaa den højtærede Indenrigsminister alene Ansvaret for. — Nu skal man altsaa til at realisere Sagen paa Basis af det foreslaede Aktieselskab, og Situationen vil blive den, at der stiftes et Konfortium, bestaaende af 2 Parter, paa den ene Side Aktieselskabet eller Landmandsbanken — hvad man vil kalde det — og paa den anden Side det offentlige, det vil sige: Havnevesenet, Staten, Kommunen. Hver skal gøre sit Indstud, og saa skulle de dele efter et vist Forhold, som den højtærede Indenrigsminister udtalte i forrige Møde, de skulle dele lige. Det er dog ikke ganske korrekt; thi senere i Fremtiden kunde man tænke sig Fordelingen foregaa paa en for Havnevesenet noget mere fordelagtig Maade. Saa er det interessant i alt Fald at anstille en nærmere Undersøgelse med Hensyn til, hvorledes det forholder sig med de 2 Interessenters Indstud i Sagen. Hvad er det egentlig, Landmandsbanken indskyder? I Virkeligheden ikke mere end halvanden Million Kr. Den forpligter sig ganske vist til at indstøde 4 Millioner Kr., men det, som gaar ud over halvanden Million, skal først indskydes, naar der viser sig Trang dertil, det vil sige, naar Foretagendet er sikret; naar der ikke længere er nogen som helst Risiko forbundet med at gøre større Indstud, skal Landmandsbanken gøre det; saa dens hele Indstud indskrænkes sig til halvanden Million. Og hvad skal den anden Part indstøde? Der er først Havnevesenet; det indskyder Grunde og Bolværker, som ere anslaaede af selve Havnevesenet — det kan findes i selve Sagen, hvis man ønsker at